

Sygn. akt III CSK 24/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa J. D. i U. D.
przeciwko A. G., S. G., M. K. i T. K.
o wydanie nieruchomości i zaniechanie naruszeń oraz o zniesienie służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, iż wskazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z dnia 28 marca 2007 r., II CSK

84/04, nie publ.). Nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, ani nie zachodzi potrzeba wykładni przepisów, jeżeli Sąd Najwyższy w danej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2015 r., I CSK 976/14, nie publ.).

Zdaniem skarżących w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: czy decyzja rozgraniczeniowa traci swój byt prawny w przypadku nie uiszczenia opłaty sądowej żądanej pod rygorem zwrotu pisma żądającego przekazania sprawy sądowi a sytuacja prawna stron wraca do momentu przed wszczęciem postępowania administracyjnego? Wskazali także na potrzebę wykładni przepisów dotyczących kosztów postępowania rozgraniczeniowego.

Zagadnienia sformułowane przez skarżących nie spełniają sprecyzowanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego wymagań.

Po pierwsze, nie pozostają w związku z rozstrzygnięciem sprawy, w której wniesiono skargę. Sąd Okręgowy wyraził wprawdzie pogląd, iż decyzja rozgraniczeniowa utraciła swój byt prawny, ale kierując się zakazem *reformationis in peius*, przyjął jako granicę prawną tą, która została ustalona w postępowaniu rozgraniczeniowym. Zaakcentował, że gdyby były apelacje obu stron, to konieczna byłaby jednak ocena znaczenia prawnego tej decyzji rozgraniczeniowej, a to wobec okoliczności, jakie towarzyszyły postępowaniu rozgraniczeniowemu po jej wydaniu. Skoro skarżący akceptują stanowisko Sądu Rejonowego dotyczące wiążącego charakteru decyzji rozgraniczeniowej (zaaprobowane przez Sąd Okręgowy z przyczyn proceduralnych) problematyka przedstawiona we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, nie pozostaje w bezpośrednim związku ze sprawą. Okoliczność, iż kwestia ta może mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych sporów między stronami nie dowodzi jej związku ze sprawą w której wniesiono skargę, w której brak zarzutów zgłoszonych w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej dotyczących decyzji rozgraniczeniowej.

Po drugie, wskazana przez skarżących problematyka została już dostatecznie wyjaśniona. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że w razie przekazania sądowi sprawy o rozgraniczenie nieruchomości wszczętej na

wniosek (art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2010, nr 193, poz. 1287 ze zm. - dalej: „prawo geodezyjne i kartograficzne.”) wnioskodawcą w postępowaniu sądowym pozostaje osoba, która złożyła wniosek o przeprowadzenie rozgraniczenia. Zgłoszenie przez stronę postępowania administracyjnego żądania przekazania sprawy sądowi, wyłącza dokonanie w takiej sprawie rozgraniczenia w trybie administracyjnym. Natomiast przejście sprawy o rozgraniczenie do etapu postępowania sądowego powoduje, iż decyzja o rozgraniczeniu traci byt. Sprawa o rozgraniczenie, w której po zakończeniu fazy administracyjnej była już otwarta droga sądowa i właściwy do jej rozpoznania stał się sąd powszechny, nie może ponownie wracać do fazy administracyjnej, niezależnie od sposobu jej zakończenia w postępowaniu sądowym. Sąd Najwyższy stwierdził również, iż żądanie uiszczenia opłaty sądowej po przekazaniu sprawy sądowi z fazy administracyjnej pod rygorem zwrotu wniosku jest wadliwe. Natomiast, gdyby rygor taki został zastosowany i nastąpił prawomocny zwrot wniosku, otwiera się możliwość ponownego wystąpienia z wnioskiem o rozgraniczenie nieruchomości, zgodnie z zasadami określonymi w prawie geodezyjnym i kartograficznym (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2014 r. III CZP 48/14, OSNC 2015, nr 3, poz. 27 i uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1983 r., III CZP 2/83, OSNC 1983, nr 10, poz. 152).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.